

Predikan Mikaelsskyrkan i Ryd 200426 3 i Påsktiden årg 3 Den gode herden
Jer 23:3-8, 1 Petr 5:1-4, Joh 10:22-30

Ledarskap, och hopp. Det handlar den här söndagens texter om. Att i en trasig situation, där livet är hotat och framtiden oviss, ändå våga lita på att det skall komma en tid då något alldeles nytt och bärkraftigt ska växa, som Jeremia profeterar om. Ja, det är förfärligt just nu, men ändå ska vi leva. Ändå ska det bli bra, till slut. Herdar ska då valla så att ingen längre behöver vara ängslig eller rädd. Och ingen ska komma bort. Ingen, ska komma bort.

Världen är just nu, som i alla tider, slagfältet där kampen mellan gott och ont försiggår. Liksom kampen mellan hopp och förtvivlan. Första Petrusbrevet manar till hängivenhet i ledarskap och förebildlighet. Att vara sann, självmant, för att alla mår bra av det. För att det behövs. I vår tid, som i alla tider. En herde som inte flyr när vargen kommer, utan stannar och slåss. En ledare som håller ut, också då opinionen svänger och kritiken väller fram. Som förmedlar hopp. Ändå.

Jesus överger inte, han ger inte upp för att fåren skingras. Han känner sina får, och de känner honom. Han känner oss och vi känner honom. Vi känner honom som barnet i krubban, vännen som böjer sig ned och lyfter upp, som ger blindas syn och som ger hungriga bröd. Som tar upp barnen i famnen, när lärjungarna vill visa bort dem. Som botar kvinnan med blödningar, henne som ingen vill befatta sig med. Han som ger döende och döda livet åter och möter sörjande genom att nämna dem vid namn – och ge dem livsmodet tillbaka.

Vi känner honom, och han känner oss. Allt det vi är och bär på. Av paradislängtan, brustna drömmar, trasiga hjärtan och smärtande sår. Han vet. Och nu och här är tiden och platsen, där vi får överlämna det med öppna händer, för att också ta emot. Det vi behöver för att leva. För att fortsätta hoppas, strida, arbeta, läka och leda. Här och nu, lever han med oss.